

Missatge d'Advent 2023 per a la família Institució Teresiana

*Que el teu Esperit de Saviesa ens ajudi a acollir la teva gràcia,
fent-nos testimonis de fortalesa i amor.*

Una salutació entranyable en aquest temps d'Advent en el que, amb tota l'Església, ens preparem per a rebre i acollir el Déu-amb-nosaltres en el nostre ara i aquí: "per l'amor entranyable del nostre Déu, ens visitarà un sol que ve del cel per il·luminar les nostres passes per camins de pau" (Lc 1, 78). La seva visita, sempre alliberadora i salvadora, expressió concreta de la seva proximitat i cura sol·lícita, del seu consol i la seva misericòrdia, aviva en nosaltres el desig de la seva Presència i fa créixer l'esperança que podem ser avui mediació seva que *reconstrueix muralles i restaura ciutats* (Is 58, 11-12), il·luminant camins nous d'interdependència i solidaritat renovada.

L'Advent, temps d'espera i esperança, ens convida a mirar la realitat del nostre món invocant-lo amb el clam que les primeres comunitats li dirigien davant la imminent vinguda del Senyor: Maranatha! Veniu Senyor Jesús! (1Cor 16, 22; Ap 22,20). També nosaltres, com a poble Institució Teresiana, desitgem que Ell vingui, perquè tenim la certesa que ja ha vingut i està amb nosaltres fins a la fi del món (Mt 28,20).

Oh Raíz, Gna. Ansgar Holmberg (de la sèrie *Antifonas de la O*)

Dir-li "veniu" és fer-li present la nostra necessitat d'Ell, expressar-li que la nostra terra anhela la pluja del seu amor, de la seva gràcia, d'Ell mateix...

Dir-li "veniu" és fer-nos ressò de les seves promeses, que el creiem en aquestes promeses i les acollim.

Dir-li "veniu" és entrar en el dinamisme de la seva Esperança que no defrauda i que ens implica i co-implica amb els homes i les dones amb qui caminem quotidianament.

Volem, en aquest temps d'Advent, mirar junts les realitats del nostre món sense cedir a la temptació de la desesperança, sentint la força que ve de Déu per a resistir el mal, sense perdre la paciència ni la confiança en el futur, per a no quedar atrapats en el dolor i mostrar amb signes i gestos petits i quotidians que és possible, amb d'altres, obrir camins a la vida. Ens corprenen els rostres d'homes i dones, infants i ancians, malalts i sans, sacsejats per la violència de la guerra, creix la nostra preocupació per les condicions de milions de persones que en aquests anys han caigut per sota del llindar de la pobresa per la confluència de múltiples crisis: pandèmia Covid-19, conflictes armats, desastres naturals i augment del preu dels aliments, crisi d'habitatge i convulsions i enfrontaments socials.

L'esperança es posa a prova especialment en aquests temps de crisi. Són moltes les situacions properes i conegudes que duem al cor i a la memòria i que ens poden portar a viure afligits, com si no tinguéssim esperança, la que arrela en l'amor indestructible de Déu a la humanitat (1 Tes 4,13). Res d'humà no ens és indiferent. Som part de la família humana que espera, anhelant, una nova creació. Som un "nosaltres" amb la humanitat sencera, som a la mateixa barca, "fràgils i desorientats"¹, i ens necessitem. No hi ha cap altre futur que aquell que siguem capaços d'assolir amb els altres i per als altres. L'esperança només és veritable quan és co-esperança.

Iniciem el camí de l'Advent amb la invitació a cultivar una atenció alerta i a viure amb els ulls oberts, a enfortir la nostra sensibilitat per a descobrir i secundar la vida nova de Déu que es va obrint pas. Les ferides obertes de la humanitat ens provoquen de nou, en aquest temps, a mobilitzar les nostres energies; ens confirmen en la convicció que *som un poble en sortida, cridat a compartir el carisma, des d'una manera de viure que brolla del fons de l'ésser i es transparenta en una manera profètica d'estar i actuar, a l'estil dels primers cristians i a la llum de la Paraula i dels signes dels temps*².

Escoltem la veu del profeta Isaïes que avui ressona amb força: "Obriu en el desert un camí al Senyor, aplaneu en l'estepa una ruta per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny escabros serà una plana, i la serralada una ampla vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i tothom veurà alhora que el Senyor mateix ha parlat" (Is 40, 3-5). Som enviats com a poble a suscitar i encomanar esperança des de la profunda experiència que Déu es compadeix de tothom perquè ho pot tot (Sv 11,23).

Aquest temps de preparació per a rebre a aquell "que ha habitat entre nosaltres" (Jn 1,14), i ha habitat la nostra fragilitat i la nostra intempèrie, ens recorda que Déu té esperança en nosaltres, té fe en el món, que és obra del seu amor. No es cansa de confiar en nosaltres, compta amb la nostra col·laboració concreta, ens confia una missió. És temps de deixar ressonar, un cop més, la crida que rebem de la XIX Assemblea General a ser comunitats³:

- Compromeses amb els desafiaments del món, amb una solidaritat renovada
- Vetlladores i defensores de la dignitat de cada persona i de la casa comuna
- Teixidores de fraternitat i comunió en la diversitat
- Artesanes de la pau

¹ Francesc, Moment extraordinari de pregària en temps de pandèmia, 27 de març de 2020.

² Prioritat de la XIX Assemblea General de la Institució Teresiana.

³ Prioritat de la XIX Assemblea General de la Institució Teresiana.

El temps d'Advent és una oportunitat per a preguntar-nos quines obres parlen amb eloqüència del que som i diem desitjar i viure⁴. ¿Quines itineràncies personals i comunitàries ens estan posant en condicions de *rebre a l'altre(s), a l'altra(es)* deixant-nos afectar per la seva realitat, i respondre guarint, tenint cura, sostenint, emparant, oferint hospitalitat? Com encoratgem “un estil de vida profètic i contemplatiu capaç de gaudir profundament sense capficar-se pel consum”⁵? Com som artesans que amb creativitat i audàcia afavorim camins d'unitat en la diversitat, de trobada i reconciliació i ens exercitem en processos de sanació i de perdó⁶?

En aquest temps d'Advent ens convidem a oferir-nos “cercles d'escolta” a les nostres comunitats per tal de compartir com vivim la mística del “nosaltres” i per esperonar accions quotidianes, actituds i gestos de servei, de fraternitat i diàleg que són expressió de l'amor benvolent de Déu envers tota la humanitat i testimoni de viure per Esperit⁷.

Gregoria Ruiz - Mª Rita Martín - Carmen Aparicio - Berta Balaguer
Elisa Estévez - Lurdes Figueiral - Susana González

⁴ “Les obres sí, elles són les que donen testimoni de nosaltres mateixos i les que diuen amb eloqüència incomparable qui som”. Pere Poveda, CpH [147] 1919.

⁵ Francesc, Encíclica *Laudato sí'*, n. 222.

⁶ Francesc, Encíclica *Fratelli tutti*, n. FT 225.

⁷ Pere Poveda, CpH [161] 1920.